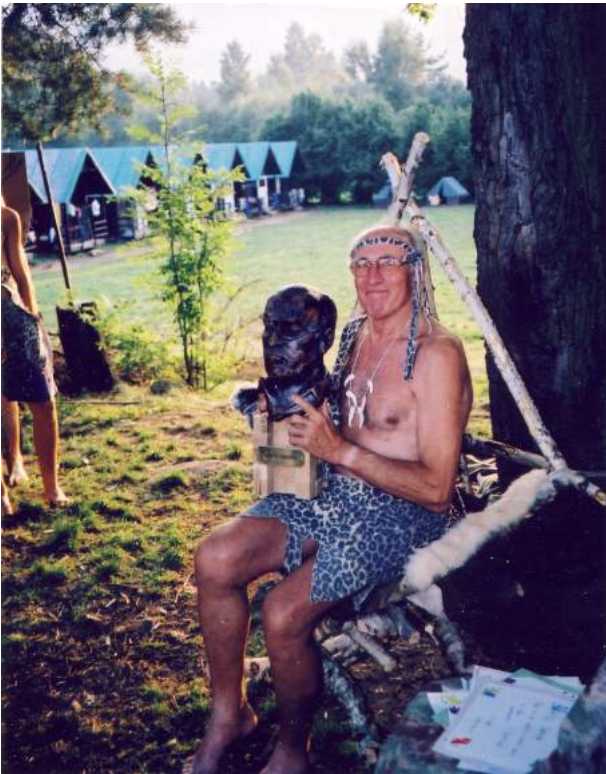

Hradce 2002	Lovci mamutů
Náčelník: Bedřich Boršek	Vedoucí hry: Marie Šmilauerová

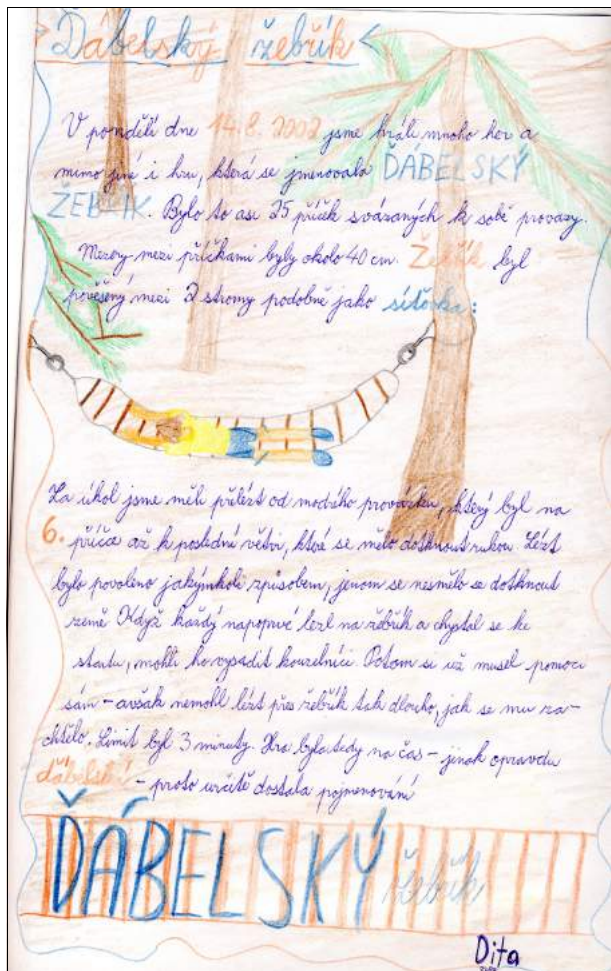
Chtěli jsme se věnovat astronomickým pozorováním a řekli jsme si něco o Nostradamově proroctví. *V čase souměrném v roce nového milénia ... se tok času obrátí!* A on byl rok 2002! Souměrný rok! Světla v jídelně pohasla, otočil se takový divný vítr, do jídelny vtrhlo několik pravěkých lovců a ti odvedli děti k jezeru do tábora lovců mamutů.

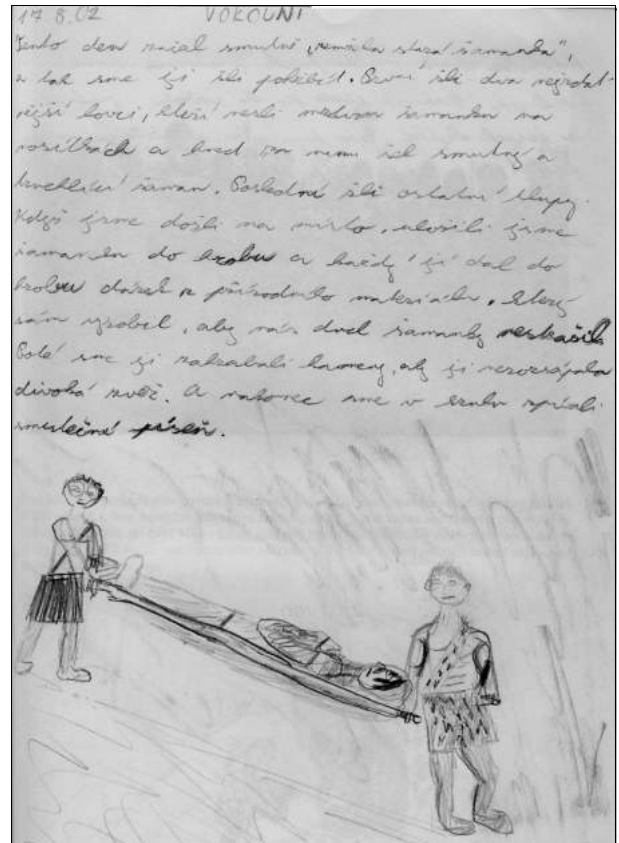
Pravěcí lovci se podivně oblečeným návštěvníkům notně divili. Ale po tučných hodech byli dobře naladěni, vybavili je pro první dny v pravěku silnými oštěpy a amulety z medvědích zubů pro štěstí. Budou ho potřebovat. Příštího dne donesli pravěcí lovci jiskru v kusu hubky, oheň byl roznicen a hlídky ho musely udržovat po celou dobu tábora!

Bedřichovi vyrobili kluci stylové křeslo. A ke svým 74. narozeninám dostal sám sebe ☺.

Kamenná olympiáda: štvance na soby. Famózní soutěž dvou desetičlenných skupin. Jeden každý z první skupiny má uběhnout 800 m. Ti z druhé skupiny mají za úkol posbírat po jednom stovku kamenů, které jsou na cestě poskládány v metrových odstupech. Začíná se odzadu. Obojí to trvá asi tak 42–44 minut.

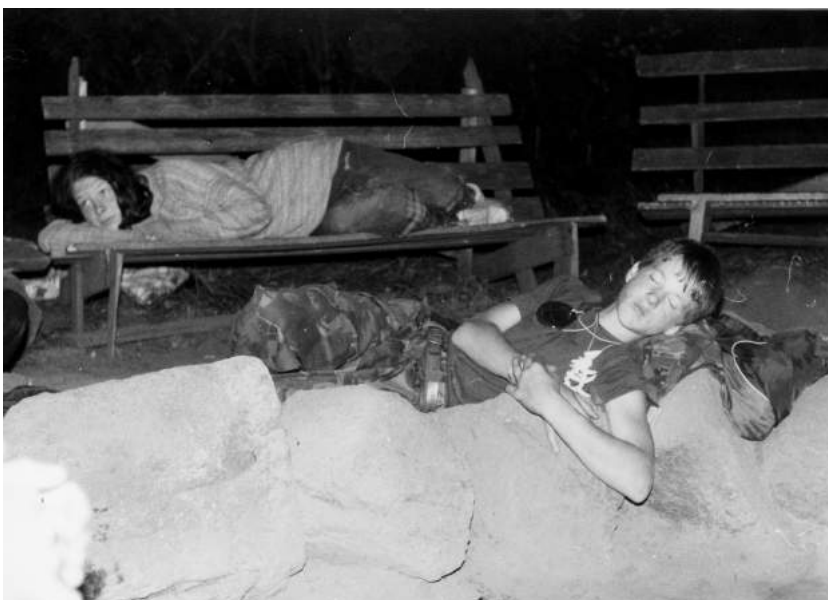
Pavlínka, jediné děvčátko v šatečkách, na našem táboře dost trpěla. Ke konci strastiplného pochodu pod pravěkým sluncem si povzdechla: „Já se tak těším domů. Teď pojedu na týden k babičce do Mydlovar a potom už konečně do školy!“ Když její tlupa snídala na stromě, slezla první a pronesla s úlevou: „No konečně, že jsem dole.“ Vlasta povídá: „Ale prosím tě, takovou zábavu doma nemáš.“ Sarkasticky odvětila: „No, to je teda zábava.“

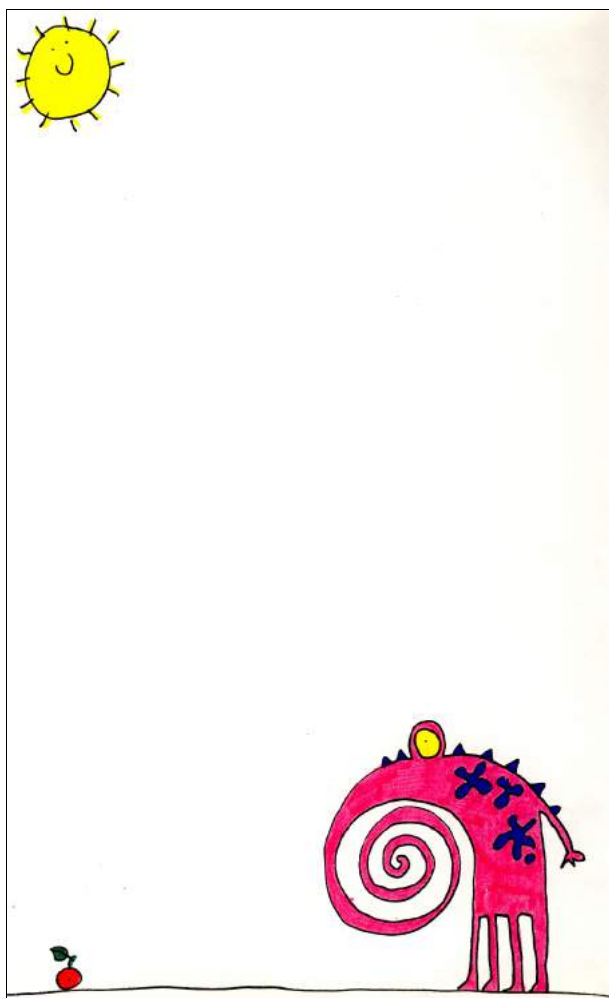
Jeden večer se z údolí ozýval dupot mamutů, druhý večer jejich troubení. Nejstarší lovci se vypravili do údolí a našli – asi po nějakém litém souboji – dva ulomené mamutí kly a dva ulomené rohy srstnatých nosorožců. Prostřední lovci mohli prokázat svou odvahu při kradení ohně. A ti nejmenší museli v noci donést kamének z mohyly pohřbené šamanky.

Věnovali jsme se i výrobě pravěké keramiky, kterou Franta vypálil ve svahové peci.

Jeden z nejkrásnějších večerů na Hradcích bylo tak teplo a taková pohoda u ohně... Všichni kytaristé si přehráli celý svůj repertoár... Vystačilo jim to do půl druhé. Děti si ustlaly, kde jim bylo libo, a poslouchaly, dokud prostě neusnuly... Spící lovec má na krku keramickou medaili a náhrdelník z medvědích zubů.

Nádherné růžové pravěké zvířátko – vyvolávací cena: deset pazourků!

Odjeli jsme z Budějovic poté, co se jimi prohnala stoleté voda Malše. Pak ovšem přišla pětisetletá voda z Vltavy. Sokolský stadion, spodní sál a kotelná v Sokolovně, vše zničeno.

První dny lilo a lilo. Když jsme přijeli na tábor, byl na jeho náměstí zapadlý autobus až po nápravy. Tři traktory s ním měly co dělat. Polní cesta se změnila v potok. Obyvatelé stanů byli na jednu noc evakuováni. V těchto deštivých dnech zorganizovala Houba výtvarnou dílnu. Ona kreslila jedním tahem zvířátka, každé jiné, kouzelníci a lovci je vybarvovali. Tak vznikly stovky originálních knižních záložek a dopisních papírů. Na aukci si je děti mohly vydražit.

A pak nás napadlo uspořádat aukci pro rodiče. Když přijeli, představily se jim naše čtyři tlupy: **Mamutíci, Zubří, Kančí zuby a Vokouni**. Pazourky si mohli rodiče zakoupit za koruny. Dražily hlavně děti. Dospělí našeptávali: „To nesmíš přihazovat tak moc!“ Nebo: „To jim musíš vyrazit dech!“ A pak jsme poseděli u táboráku. Výtěžek aukce jsme věnovali na obnovu povodněmi poničené sokolovny.

Naše zlaté pravěké sestry: Svata Hausnerová, Hanka Stančíková, Zdena Helebrandtová, Míla Kakešová a Otká Týmalová.

Ahoj Maty
 žurka ti chce dát
 pusu na dobrou noc
 (když spolu chodíte)
 ale stydí se tak jestli
 tu pusu chceš tak
 máš jít k ohništi
 heba před naši
 chatku a jestli jí
 nechceš tak nechod
 NIKY

Perličky

Na poslední chvíli se přihlásil Honzík z vyplavené Havlíčkovy kolonie. Říkali jsme mu Plaváček. Přihlásil se ke zkoušce mlčení. Vlasta si zapsal čas 12.25 h. Ale už ve 12.26 se Honzík ptal: „Vlasto, já se chci ještě na něco zeptat: kdy můžu přestat mlčet?“

Po večerech, když šly děti spát a než jsme zasedli k poradě, chodili jsme *plenit* do kuchyně. Většinou co zbylo a co se už dětem podle předpisů nesmí dát. Jednou Šamanovi nabízeli guláš. „Ne, ne, na noc já si guláš dávat nebudu. Ja chci ten kabanos.“ Dostal dvacet deka a za chvíli se ptal: „Bylo by tam ještě?“ „Ale to nemůžeš, Jirko, to musí být na zítra, to už by scházelo.“ ... „Hmm, no tak já bych si dal ten guláš.“

Ke konci výpravy sedíme na zahradě restaurace ve Vrábě, Barča do sebe cpe brambůrky, prokládá to zmrzlinou a klidně prohlašuje: Holky, já dneska večer budu blejt.“